
DISCURS D'ANTONI FERRANDO, PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ INTERNACIONAL DE LENGUA I LITERATURA CATALANES (AILLC)

Sr. Rector,
distingides autoritats,
benvolguts col·legues,
amigues i amics,

Benvinguts, tots i totes, a la pàtria d'Antoni Canals i de Vicent Ferrer, a la d'Ausiàs March i Joanot Martorell, a la de Jaume Roig i d'Isabel de Villena, a la de Joan Roís de Corella i de Bernat Fenollar, a la de Teodor Llorente i de Constantí Llobart, a la de Manuel Sanchis Guarner i de Joan Francesc Mira.

En primer lloc vull expressar, en nom de l'Associació, el meu agraïment al rector de la nostra Universitat i al degà de la nostra Facultat per haver-nos acollit en el marc d'aquesta cinc vegades centenària institució, creada per la Ciutat de València i sancionada pel rei Ferran el Catòlic i el papa valencià Alexandre VI. Tot seguit vull fer extensiva la meua gratitud a les autoritats i als representats de diverses institucions que hui es troben entre nosaltres, especialment al Sr. Ramon Ferrer, president de l'AVL, i al Sr. Ramon Sistach, representant de la SF de l'IEC, i a la directora de la Institució de les Lletres Catalanes, per haver-nos honorat amb la seua presència. Les meues paraules d'agraïment també adreçades a les institucions que han col·laborat amb el nostre col·loqui, singularment la Generalitat Valenciana, la delegació valenciana de l'IEC, l'Institut Virtual Internacional de Traducció, de la Universitat d'Alacant, i la Institució de les Lletres Catalanes. Així mateix vull donar les gràcies més efusives, per la seua impagable dedicació, tant a Manuel Pérez Saldanya, president del Comitè organitzador del Col·loqui, com als seus membres, de manera especial al secretari, Sr. Rafael Roca, al tresorer, Sr. Joan Rafael Ramos i als responsables de la quatre àrees temàtiques, Sra. Maria Josep Cuenca, Sra. Rosanna Cantavella, Sra. Carme Gregori i al Sr. Miquel Nicolás. És a través d'ells que vull expressar també el més profund agraïment de l'Associació a l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana i al Departament de Filologia Catalana de la nostra Universitat per la seua acceptació d'organitzar el present Col·loqui. No cal dir que agraïsc de cor les paraules del Sr. Germà Colón, president honorari del Col·loqui, que, si bé no ha pogut ser present per recomanació mèdica, no s'ha estat de regalar-nos el seu bell testimoniatge sobre els primers moments de l'Associació. Sense la col·laboració dels membres del personal d'administració i serveis i dels estudiants del nostre Departament que s'han ofert a col·laborar amb les tasques del Col·loqui, aquest no hauria estat possible: a tots

ells, moltes gràcies. I moltes gràcies també a tots els congressistes, de València, Catalunya i Balears, d'Aragó i de la resta d'Espanya, i d'Alemanya, Anglaterra, França, Itàlia, Rússia, Hongria, els Estats Units, Portugal, Romania i Àustria, a tots vosaltres, que amb les vostres aportacions, tan riques i variades, no sols doneu continuïtat a una tradició de quasi mig segle, sinó que contribuïu a situar en el lloc que correspon, dins dels estudis filològics universals, la llengua i la literatura catalanes. Llengua i literatura catalanes que, d'acord amb una sis voltes centenària tradició onomàstica, també són llengua i literatura valencianes.

Una llengua, la nostra llengua, que tot i no haver estat reconeguda com a llengua estatal, llevat d'Andorra, és, des del punt de vista cultural, una de les més dinàmiques del món, sens dubte la més dinàmica entre les llengües no estatals. Només cal tenir present que se situa entre les 20 llengües del món amb més pàgines web en proporció al nombre de parlants. Una literatura que produeix títols en una quantitat molt superior a la d'un bon nombre de llengües estatals d'Europa. Una literatura que, si en lloc de produir-se en uns marcs legals repressius, es pogués desplegar en un context de plena normalitat cultural, podria aspirar a viure un segon Segle d'Or. Somnis a banda, sempre saludables sobretot si són realitzables, el fet evident és que la nostra llengua s'ensenya, generalment en el marc de les llengües hispàniques, en més de 150 universitats d'arreu del món (concretament 24 als EUA, 22 a Gran Bretanya, 20 a Alemanya, 20 a França, 13 a Itàlia, 7 a la resta d'Espanya, però també al Japó, a Austràlia, a Tailàndia o a Mèxic, entre molts altres països). No ens pot estranyar que, sota el model de l'AILLC, hagen sorgit altres associacions de catalanística d'abast estatal o macroregional, com l'Anglo-Catalan Society, la Deutsch-Katalanische Gesellschaft, l'Association Française de Catalanistes, l'Associazione Italiana di Studi Catalani, la North-American Catalan Society i l'Associació de Catalanistes de l'Amèrica Llatina. Totes elles contribueixen a potenciar la presència de la nostra cultura arreu del món. A tots els membres d'aquestes associacions ací presents, també una cordial salutació. I en aquests moments no puc deixar de recordar als socis traspassats en aquests tres últims anys, i de manera especial a l'enyorat Antoni Maria i Margarit, un dels fundadors i dels grans impulsors de l'Associació, i a Joaquim Molas, el mestre de tants estudiosos de la literatura catalana contemporània. És un moment molt oportú per a reiterar-los el nostre reconeixement i la nostra gratitud.

L'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes compta en l'actualitat amb més de 1.200 membres escampats per tot el món. Ja no és la dels filòlegs universitaris dels seus primers temps, els resistents d'ací i els solidaris de fora, ni és absolutament homologable amb la resta d'associacions de catalanística, nodrides quasi sempre de professors universitaris. L'AILLC és l'associació que, durant els anys de la Transició i en els anys immediatament posteriors, va rebre l'adhesió de centenars i centenars professors d'ensenyament primari i secundari i de tècnics lingüístics, que volien continuar en contacte amb la recerca que es produïa a casa nostra. És precisament i sobretot en atenció a aquests col·lectius que es va crear la revista *Estudis de Llengua i Literatura Catalanes*, que permet acollir les investigacions d'uns i altres. Sense ells, la nostra Associació perdria molt de la seua idiosincràsia. Els col·loquis de l'AILLC han estat un càlid punt de trobada d'uns i altres.

Amb la irrupció de les noves tecnologies i amb els criteris de les agències d'avaluació de la recerca, els congressos han perdut una part del seu sentit. Els contactes i les informacions els podem obtenir fàcilment per internet. Ara bé, en el nostre cas, volem que continuen sent col·loquis, no congressos, és a dir, espais de trobada personal i de debat. Per això en aquest aplec que anem a iniciar s'ha concedit un espai considerable de temps al

col·loqui després de cada intervenció. Tant de bo que ens puguem enriquir uns i altres, els comunicants i els comunicats, amb les aportacions i els intercanvis que ens ofereixen. Tant de bo que puguen servir per a potenciar no sols les nostres coneixences, sinó també les relacions humanes entre socis de les més diverses procedències en tots els sentits. Tant de bo que el nostre col·loqui, les nostres converses i experiències i els recorreguts que farem per la ciutat de València i els seus voltants es convertisquen en uns bons moments de gaudi personal en el present i de record inesborrable en el futur. Bon col·loqui i bona estada a tots. Moltes gràcies.

Antoni Ferrando
President de l'AILLC